

stordriftsfordele, så det ser jeg ikke som noget problem.

Når det så handler om at få erhvervslivet til at blomstre omkring bygning af møller, er det, jeg allerhelst vil sige, at nu var vi jo på tur i Kina under det tidligere beslutningsforslag, så skulle vi ikke begynde at sende vores tanker til USA?

Det, jeg vil sige, er: Lad os arbejde for, at der bliver en skatteaftale til gunst for vedvarende energi i USA, det er det, det handler om.

Kl. 17.40

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Elsam byggede Horns Rev Havvindmøllepark – altså den første. Den er nu verdens største havvindmøllepark. De sagde, at der er mere økonomi, hvis vi får lov til at bygge parker med en større kapacitet end 150 MW. Så vidt jeg husker, er det 180 MW, men hæng mig ikke op på det. Det er i hvert fald væsentlig mere end 150 MW. Hvorfor vil fru Helga Moos afskære andre udbydere eller andre tilbudsgivere fra den frihed? Er det virkelig rigtigt, at det eneste svar, fru Helga Moos og Venstre har til alle de mange mennesker, hvis beskæftigelse er truet inden for vindmølleindustrien – glem ikke, at det er over 20.000 menneskers tilværelse, det drejer sig om – den eneste besked, hun har til dem om, hvad den danske regering vil gøre, er et håb om, at Bushs energipakke med alle dens i øvrigt bizarre elementer går igennem i det amerikanske senat og Repræsentanternes Hus? Er det rigtigt, at det er det eneste budskab?

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Fru Helga Moos kan ikke se nogen grund til, at man skal gå ind og røre ved de 150 MW. Så vil jeg erindre fru Helga Moos om, at den her vindmølleudvikling jo rent faktisk er en meget dynamisk udvikling. Jeg tror, den første park, der var i 1991 herhjemme, var på 5 MW. Nu mener man så, at man kan få stordriftsfordele ved 150 MW. Hvad er det helt saglige argument for, at man skal lægge sig fast omkring de 150 MW? Hvis der nu er nogle, der kommer til fordel for forbrugerne og til fordel for miljøet og til fordel for industrien – måske på 250 MW – vil man så sige nej? Det er jo en fuldstændig absurd tankegang.

Kan man ikke anskue det her som en meget dynamisk udvikling i stedet for at holde sig fast i noget statisk?

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Vi har jo før arbejdet med de der størrelser. Hvis det var så genialt at lave dem større, hvorfor lagde vi os så fast på 150 MW ved Horns Rev? Vi har jo valgt nogle størrelser, og eftersom møllerne dengang havde 2 MW i kapacitet pr. styk, jamen så har vi allerede en stordriftsfordel, hver gang vi giver 2 MW. Hvis de nye møller bliver på 3 MW, har vi med 150 MW altså 50 møller. Når jeg ser, hvad man med glæde byder ind på af mindre havvindmølleparker, er det altså ikke noget problem.

Så med hensyn til beskæftigelsen: Skal jeg sige til de der 20.000 mennesker, at vi bare skal satse på at bygge vindkraft i Danmark? Jamen hallo! Vi kan altså ikke beskæftige 20.000 mennesker. Vi vil jo lynhurtigt få flere vindmøller, end vi nogen sinde skal bruge. Hvis vi skal have 20.000 mennesker sat i gang, handler det altså om, at der skal bygges vindmøller i hele verden. Jeg tror ikke, hr. Svend Auken tror, at vi kan beskæftige 20.000 mennesker med henblik på at sætte møller op i Danmark. Det er da totalt urealistisk.

Så lad os nu lige spise brød til og så være glade for, at der kommer en havvindmøllepark på 150 MW. Vi får mølleparkerne i klumper nu. Vi får ikke vindmølleparkerne drysset ud enkeltvis, men der er jo stadig væk heller ikke lukket for vindmøller på land.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Torben Hansen for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Jeg må sige, at jeg stadig væk betragter det som et pauvert svar fra Venstrés ordfører til de 20.000, der er ansat inden for den her industri. Vi er da enige om, at vi skal eksportere det her til hele verden. Vi har næsten halvdelen af verdensmarkedet. Men det, der også kræves, for at man kan operere på verdensmarkedet, er altså, at man har et hjemmemarked, og der har vi konstatere, at i tredje kvartal har det været ikke-eksisterende.

Det, som alle jo også siger, er, at man har behov for, at man også har nogle ting, man kan vise frem. Det er svært at gå ud og fortælle andre, at sådan noget her skal I have, men vi har det for øvrigt ikke selv mere derhjemme. Det hænger simpelt hen ikke sammen.